

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Olgy Stránské v právní věci

žalobkyně: **ZO VOS FBMI ČVUT,**
IČO: X,
se sídlem X,

zastoupena Českomoravskou konfederací odborových svazů,
se sídlem náměstí Winstona Churchilla 2, Praha,

proti
žalovanému: **rektor Českého vysokého učení technického v Praze,**
se sídlem Jugoslávských partyzánů 3, Praha,

zastoupen JUDr. Karlem Zuskou,
advokátem se sídlem Radlická 1c, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2016, č. j. 595/16/17911/Trous,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2016, č. j. 595/16/17911/Trous, a rozhodnutí děkana FBMI ČVUT v Praze ze dne 6. 5. 2016, č. j. 312/16/17911/Trous, se ruší a věc se v rozsahu, v němž žalobkyně žádá poskytnout informaci o výši celkových mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi FBMI ČVUT v Praze za období od 1. ledna 2015 do 31. prosince 2015, vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. České vysoké učení technické v Praze, se sídlem Jugoslávských partyzánů 3, Praha, je povinno ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni informace o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnancům FBMI zařazených do katedry přírodovědných oborů a stejnou informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období od 1. ledna 2016 do 31. ledna 2016 v následující struktuře:
 - celková suma vyplacených osobních příplatků,

- průměrný osobní příplatek na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- minimální osobní příplatek,
- medián osobního příplatku na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- celková suma vyplacených ročních odměn,
- průměrná roční odměna na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- minimální roční odměna a
- medián roční odměny na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou Městskému soudu v Praze a usnesením ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 A 142/2016-24, postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí děkana FBMI ČVUT v P. (dále jen „děkan“) ze dne 6. 5. 2016, č. j. 312/16/17911/Trous (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobkyně požadovala:
 - 1) informace o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnanců FBMI zařazených do katedry přírodovědných oborů a tutéž informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016, a to ve struktuře podle článku 3 § 1 odst. 12 kolektivní smlouvy ČVUT na roky 2015 – 2017, a
 - 2) informace o výši celkových vyplacených mzdových prostředků děkanovi a tajemníkovi žalovaného v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný stručně zrekapituloval průběh řízení. Ohledně bodu 1) žádosti o informace se ztotožnil se závěrem povinného subjektu, který uvedl, že tyto informace poskytuje pololetně prostřednictvím jejich zasílání vedoucím jednotlivých pracovišť, kteří s nimi potom zaměstnance vhodným způsobem seznamují. Informace o platech zaměstnanců budou tedy zveřejněny až v červenci 2016, a proto nebylo možné této části žádosti vyhovět. Podle žalovaného tím povinný subjekt vysvětlil, jakou formou informace o platech zveřejňuje. Z toho plyne, že v současné době povinný subjekt tyto informace v požadované formě nemá a teprve je bude vytvářet a je jen otázkou času, kdy se k členům žalobkyně (zaměstnancům povinného subjektu) dostanou. Požadovanými informacemi tedy povinný subjekt disponuje, ovšem pro účely žádosti by byl nucen je vytvořit převedením do požadované formy. Proto v této části žalovaný odvolání zamítl. Ohledně bodu 2) žádosti se žalovaný rovněž ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, jímž děkan odmítl poskytnout informaci a uvedl, že obecně sice platí, že informace o výši mzdy vyplacené z veřejných rozpočtů v souladu s § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zpravidla lze zveřejnit, v tomto konkrétním případě by to však mělo závažné nežádoucí důsledky. Zveřejnění této informace by mohlo představovat zásah do soukromého života funkcionářů povinného subjektu zaručeného

Listinou základních práv a svobod (dále též jen „Listina“). Proto povinný subjekt provedl test proporcionality a dospěl k závěru, že je třeba upřednostnit právo na soukromí s ohledem na potenciálně negativní publicitu příjmů funkcionářů fakulty a s tím související poškození jejich legitimních zájmů. Současně se jedná o interní informaci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a dotčení funkcionáři neudělili ke zveřejnění této informace souhlas. Žalovaný k této argumentaci doplnil, že právní úprava k otázce zveřejňování platů je nejednoznačná a je vždy třeba zohlednit specifika konkrétního případu a míru dotčení práva na soukromí. Podle žalovaného je třeba při rozhodování zohlednit i osobu žalobkyně, jejímiž členy jsou zaměstnanci fakulty a kolegové osob, jejichž příjmy by měly být podle žádosti zveřejněny. Žalovaný není přesvědčen o čistotě úmyslů žalobkyně, která zneužívá své právo na informace ve sporech s povinným subjektem, k čemuž však zákon o svobodném přístupu k informacím sloužit nemá. Žalovaný si je jist, že veřejné prostředky na mzdy vynakládá hospodárně. Zveřejnění požadovaných informací by mohlo mít fatální důsledky na fungování veřejných vysokých škol. I v této části žalovaný odvolání zamítl.

3. Žalobkyně v žalobě uvádí, že pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné. Argumentace žalovaného ve vztahu k části 1) žádosti nemá oporu v právní úpravě. Žalobkyně žádala o informaci ve vztahu ke mzdovým prostředkům, které povinný subjekt již vyplatil, a tyto informace tudíž z povahy věci mít musel. Samotná skutečnost, že je nemá uspořádané v požadované struktuře, není důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Pro tyto případy zákon o svobodném přístupu k informacím počítá s možností hrazení nákladů žadatelem nebo s prodloužením lhůty pro poskytnutí informace.
4. Rovněž argumentace žalovaného ve vztahu k části 2) žádosti nemá oporu v právní úpravě ani v judikatuře. Není sporu o tom, že zaměstnanci žalovaného (resp. povinného subjektu) dostávají za svou práci mzdu z veřejných prostředků (některé vysoké školy ostatně informace o mzdách zaměstnanců zveřejňují). Z judikatury nevyplývá, že mzdy zaměstnanců povinného subjektu „zpravidla mohou být zveřejňovány“ (jak to tvrdí povinný subjekt), nýbrž naopak to, že se „zásadně poskytují“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62; dále též jen „rozsudek rozšířeného senátu“); jde tedy o zákonné pravidlo, nikoli o možnost závisující na správním uvážení povinného subjektu. Není správné ani tvrzení žalovaného, že právní úprava není v této otázce jednoznačná – k věci zaujal jednoznačný názor Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rozšířeného senátu, který je povolán ke sjednocování judikatury a jejím prostřednictvím i správní praxe. Ve světle právního názoru Nejvyššího správního soudu tak nemá povinný subjekt žádný prostor pro provedení správního uvážení ani pro provedení testu proporcionality (to je ostatně myšlenkový postup, který zpravidla provádí soudy nejvyšších stupňů, nikoli povinný subjekt při své běžné činnosti). Na věc dopadají i závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015-45, který se týkal právě informace o odměně ředitele školy a v němž NSS formuloval některé výjimky, kdy není třeba výši odměny zaměstnanců povinného subjektu zveřejnit. O tyto výjimečné situace se však v právě posuzované věci nejedná, jelikož děkan a tajemník povinného subjektu nejsou osobami, které by se na jeho činnosti podílely jen okrajově, a žalobkyně má od svých členů informace skýtající podezření, že prostředky na odměny děkana a tajemníka nejsou vynakládány hospodárně. Jak plyne z téhož rozsudku, samotná informace o výši odměny nemá žádný negativní obsah a je-li si žalovaný jist – jak uvádí v napadeném rozhodnutí –, že veřejné prostředky

na mzdy vynakládá hospodárně, pak tím spíše není důvod se zveřejnění obávat a dovozovat „*fatální důsledky*“ pro chod veřejných vysokých škol.

5. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by její osoba či její pohnutky pro podání žádosti (resp. názory žalovaného na ně) byly okolnosti relevantní pro výsledek řízení o žádosti o informace. Pro úplnost dodává, že v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím postupuje proto, že jí žalovaný tyto informace neposkytl v rámci sociálního dialogu. Jakýkoli dojem žalovaného o „*nečistých úmyslech*“ žalobkyně nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti.
6. Konečně žalobkyně poukazuje na to, že povinný subjekt nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí, která podle § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím činí 15 dnů ode dne přijetí žádosti; podle § 14 odst. 7 téhož zákona může být ze závažných důvodů prodloužena maximálně o 10 dní. Mezi doručením žádosti (dne 26. 5. 2016) a vydáním prvostupňového rozhodnutí (datováno dne 17. 6. 2016, k poštovní přepravě podáno dne 23. 6. 2016) uplynuly více než 3 týdny. Lhůta pro vydání rozhodnutí tak byla podstatně překročena.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve obsáhle zpochybňuje legitimitu žalobkyně, která u povinného subjektu reálně nepůsobí jako odborová organizace, nezabývá se sociálním dialogem a jediným jejím účelem je hájení zájmů jejích členů, s nimiž je fakulta ve sporu. Samotnou existenci žalobkyně i podanou žádost o informace pokládá žalovaný za zneužití práva, pro něž lze poskytnutí informace odeprít (srov. rozsudek rozšířeného senátu). Členové žalobkyně měli možnost se s těmito informacemi seznámit ve formě, v níž je povinný subjekt standardně zaměstnancům poskytuje; jejich poskytnutí v požadované struktuře by pro povinný subjekt představovalo nadměrnou administrativní zátěž. Žalobkyně také nevyužívá prostředků sociálního dialogu. Cílem podané žádosti není dosažení žádného legitimního cíle, a má tak povahu zneužití práva, jak jej definoval NSS v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-54, které nepožívá právní ochrany, a žalovaný tudíž není povinen informace poskytnout.
8. Dále žalovaný poukazuje na to, že zaměstnanci povinného subjektu mají právo na respektování soukromého a rodinného života, včetně práva na ochranu osobních údajů zaručené článkem 7 Charty základních práv Evropské unie a články 7 odst. 1 a 10 odst. 3 Listiny, s nimiž je právo na informace ve smyslu článku 17 Listiny v konfliktu. Jedná se o informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, což je důvodem pro odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Osoby, k jejichž odměně se žádost vztahuje, ke zveřejnění nedaly souhlas ve smyslu § 314 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), ani ve smyslu zákona č. 100/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Konečně by zveřejnění výše odměn jednotlivých pracovníků mohlo způsobit rozvrácení vztahů na pracovišti. Žalovaný poukazuje na specifika akademického prostředí, pro něž na tuto oblast nelze mechanicky aplikovat judikaturní závěry týkající se poskytování informací o odměnách zaměstnanců ve veřejné správě. V akademické sféře totiž existují značné rozdíly v odměňování jednotlivých pracovníků, a to v závislosti na dosažených vědeckých výsledcích a na získání příslušných dotačních prostředků (grantů). K informování zaměstnanců dochází se zřetelem k naznačeným specifikům v maximální možné míře.

9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
10. Žalobkyně v replice uvádí, že obšírná argumentace žalovaného týkající se její právní povahy je pro posuzovanou věc zcela bez významu, neboť žádost o informace má právo podat každá fyzická i právnická osoba (§ 3 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím), bez ohledu na její povahu a vztah k povinnému subjektu. Pro úplnost žalobkyně uvádí, že jako odborová organizace naplňuje podmínky § 286 odst. 3 zákoníku práce a je oprávněna působit u zaměstnavatele (povinného subjektu). Ani argument, že existence žalobkyně je účelová, není relevantní, byť samozřejmě účelem žalobkyně je ochrana hospodářských a sociálních zájmů jejích členů, což je právo plynoucí z článku 27 Listiny. Představa žalovaného, jak by měla či neměla vypadat u něj působící odborová organizace (či sociální dialog jí vedený), nemůže mít vliv na výsledek řízení o žádosti o informace. K ostatním žalovaným uvedeným důvodům odepření informace se žalobkyně vyjádřila již v žalobě, kde poukázala na to, že všechny byly opakovaně odmítnuty judikaturou správních soudů. Jde-li o tvrzení, že by zveřejnění informací poškodilo vztahy na pracovišti, poukazuje žalobkyně na již citovaný rozsudek rozšířeného senátu, podle něž nelze odepření těchto informací odůvodnit obavami z lidské závisti.
11. Žalovaný v duplice opakuje argumentaci, že existence žalobkyně není legitimní (nenaplnuje svůj zákonný účel, jímž je sociální dialog, nýbrž slouží k řešení pracovněprávních sporů jejích členů s povinným subjektem) a podaná žádost o informace představuje zneužití práva (jejím cílem je šikana zaměstnanců fakulty), přičemž oba aspekty jsou podle žalovaného relevantní. Z odkazovaného rozsudku rozšířeného senátu totiž plyne, že v konkrétním případě, kdy má žádost o informace o výši odměn šikanózní cíl, lze právo na informace odepřít, je-li to přiměřené. V posuzované věci není naplněno kritérium potřeby, neboť žalobkyně může požadované informace získat i právě formou sociálního dialogu. Na zachování důvěrnosti těchto informací je ostatně důležitý veřejný zájem – právo na soukromí zaměstnanců a jejich poskytnutí by nepřineslo žádná pozitiva. Kontrola nad vynakládáním veřejných prostředků u povinného subjektu probíhá ze strany ministerstev a není důvod k tomu, aby probíhala další „kontrola“ ze strany žalobkyně, potažmo veřejnosti, tím spíše neexistují-li žádné konkrétní pochybnosti.
12. Žalobkyně v dalším vyjádření opakuje, že její povaha a činnost nemohou mít na výsledek řízení o žádosti o informace jakýkoli vliv. Žalovaný dezinterpretuje odkazovaný rozsudek rozšířeného senátu, z něhož jasně vyplývá, že *„informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují“*. Odepření poskytnuté informace může být opodstatněno jen v případě osob, které u povinného subjektu provádí pomocné nebo servisní činnosti a u nichž současně není veřejný zájem na kontrole hospodárného nakládání s veřejnými prostředky. Specifika akademické sféry nevyklučují aplikaci těchto právních závěrů; ostatně řada fakult tyto informace poskytuje, aniž by se to do jejich fungování jakkoli negativně promítlo. Na okraj žalobkyně podotýká, že argumentace žalovaného je nejen mylná, ale též nekonzistentní, neboť na jedné straně tvrdí, že požadované informace nemůže žalobkyni poskytnout s ohledem na její povahu, a na druhé straně, že je nemůže poskytnout nikomu, neboť by to vedlo ke krachu vztahů na pracovišti.
13. Žalovaný ve svém dalším vyjádření opakuje to, co bylo řečeno v předchozích vyjádřeních.
14. Ve svém posledním vyjádření pak žalobkyně konstatuje, že veškerá relevantní argumentace již zazněla.

15. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 8. 3. 2016 podala žalobkyně žádost o poskytnutí informace

1) o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnancům FBMI zařazených do katedry přírodovědných oborů a stejnou informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období 1. 1. 2016 – 31. 1. 2016. Informaci žádala poskytnout ve struktuře podle čl. 3 § 1 odst. 12 kolektivní smlouvy, tedy:

- celková suma vyplacených osobních příplatků,
- průměrný osobní příplatek na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- minimální osobní příplatek,
- medián osobního příplatku na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- celková suma vyplacených ročních odměn,
- průměrná roční odměna na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- minimální roční odměna a
- medián roční odměny na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %; a

2) o výši celkových mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi FBMI za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.

Žalobkyně žádost odůvodnila tím, že na základě informací, jimiž disponuje od svých členů, má pochybnosti o hospodárném vynakládání mzdových prostředků.

16. Dne 6. 5. 2016 vydal děkan prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost odmítl. V odůvodnění uvedl, že si je vědom toho, že zaměstnanci dostávají mzdu, která je vyplácena z veřejných prostředků a že má žalobkyně právo na informace. Zveřejnění požadovaných informací by však vedlo k nepřiměřenému zásahu do jejich soukromého života, včetně práva na ochranu osobních údajů zaručené článkem 7 Charty základních práv Evropské unie a články 7 odst. 1 a 10 odst. 3 Listiny, s nimiž je právo na informace ve smyslu článku 17 Listiny v konfliktu. Povinný subjekt proto provedl test proporcionality a dospěl k závěru, že právo na soukromí je vyšší hodnotou než právo na informace, neboť není žádný zájem na veřejné diskusi o finanční situaci zaměstnanců povinného subjektu, která by mohla zásadně poškodit vztahy na pracovišti. Žádné konkrétní pochybnosti o hospodaření povinného subjektu nevyvstaly. Je sporné, zda § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím dopadá také na zaměstnance a nikoli jen na příjemce dotací z veřejných prostředků. Ostatně ani z rozsudku rozšířeného senátu neplyne, že by bylo nutné poskytnout informace o mzdách vždy; výjimku představuje např. zneužití práva nebo je-li cílem poškození legitimních zájmů zaměstnanců, či dokonce jejich šikana. Povinný subjekt má dále za to, že je dán důvod pro odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, protože jde o interní záležitost povinného subjektu. Krom toho je pracovněprávní vztah mezi povinným subjektem a jeho zaměstnanci koneckonců záležitostí soukromoprávní a podle § 314 odst. 2 zákoníku práce povinný subjekt tyto informace bez souhlasu konkrétních zaměstnanců ani zveřejnit nemůže. Totéž platí o potřebě souhlasu pro účely zákona o ochraně osobních údajů.

Konečně povinný subjekt připomněl, že žalobkyně jako odborová organizace může požadované informace získat i standardní cestou – formou sociálního dialogu.

17. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Namítla, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, a proto by mělo být žalovaným zrušeno. Skutečnost, že s požadovanými informacemi bývají zaměstnanci seznamováni pololetně, není relevantním důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Z odkazovaného rozsudku rozšířeného senátu plyne, že zveřejnění výše mzdy je pravidlem a odmítnutí žádosti výjimkou. Zájem na veřejné kontrole výše odměn funkcionářů fakulty je opodstatněný i tehdy, není-li dáno konkrétní podezření na nehospodárné vynakládání veřejných prostředků. Zásah do práva na soukromí a práva na ochranu osobních údajů nehrozí, protože žalobkyně nežadá o informace vztahující se ke konkrétním zaměstnancům, nýbrž o informace souhrnné. Konečně je bez významu připomínka, že si žalobkyně má tyto informace opatřit v rámci sociálního dialogu. Nehledě na skutečnost, že se o to bez úspěchu pokoušela, právo na informace je svébytný institut, na jehož využití má žalobkyně právo bez ohledu na existenci alternativních možností k dosažení téhož cíle.
18. Dne 17. 6. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítl; podstatný obsah tohoto rozhodnutí je rekapitulován v bodě 2 tohoto rozsudku.
19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně vyslovila s takovým postupem souhlas a souhlas žalovaného se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů pokládá soud za potřebný krátký exkurs do problematiky práva na informace. Právo na informace je klíčovým politickým právem, které slouží ke kontrole veřejné moci a v širším smyslu představuje záruku její zákonnosti. Je zakotveno v řadě mezinárodních dokumentů (čl. 19 Všeobecné deklarace lidských práv, čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). V českém právním řádu je na ústavní úrovni zaručeno článkem 17 odst. 1 Listiny (resp. článkem 35 odst. 2 Listiny, jde-li právo na informace o životním prostředí, což však není předmětem právě posuzované věci). Z odstavce 4 téhož článku Listiny plyne i možnost právo na informace zákonem omezit, a to jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Na zákonné úrovni je úprava práva na informace včetně zákonných výluk z něj obsažena v zákoně o svobodném přístupu k informacím, jenž je – v souladu s konstrukcí článku 17 Listiny – postaven na zásadě publicity veřejné správy. Jinými slovy, povinné subjekty poskytnou na žádost *každé* fyzické či právnické osoby *každou* informaci, která nespadá pod některou ze zákonných výluk obsažených v § 7 – § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.
21. Poskytování informací o výši platu (mzdy, popř. osobních příplatků, odměn a jiných složek platu) v podobě ke konkrétní osobě přiřaditelného údaje má za následek vznik

kolize práva na informace a práva na ochranu osobních údajů a soukromého života. Osobním údajem se rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu [§ 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů]. Naproti tomu anonymním údajem je takový údaj, který buď v původním tvaru, nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů [§ 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů].

22. Výkladem § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím v souvislosti s poskytováním informací o výši platu vypláceného povinným subjektem jeho zaměstnancům ve vazbě na kolizi práva na informace a práva na soukromý život a na ochranu osobních údajů se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. V něm dospěl po provedení testu proporcionality k závěru, že zásadou je, že se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků poskytují. Z tohoto pravidla existuje výjimka při kumulativním splnění dvou podmínek: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo nebo při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem, 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Závěry rozšířeného senátu byly však v tomto rozsahu překonány nálezy Ústavního soudu, což Nejvyšší správní soud výslovně dovedl a akceptoval v rozsudcích ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017-31, ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 399/2017-38, ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-38, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017-73, nebo ze dne 15. 11. 2018, č. j. 3 As 211/2017-20). V souladu s právním názorem Ústavního soudu, jenž byl vyjádřen v nálezech ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, je tak třeba v každém individuálním případě posoudit, zda by poskytnutí informace o výši platu bylo přiměřené vzhledem k právu na soukromý život (ochranu osobních údajů). Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozor veřejnosti či roli tzv. společenského hlídačského psa;
- d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní či zájmové samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny. Tento závěr Ústavního soudu se opírá o východisko, že právo na informace slouží k realizaci ústavně zaručeného práva na svobodu projevu, nejde o právo samoučelné. Předpokladem provedení testu proporcionality je uvedení (nutno říci nad rámec požadavků zákona o svobodném přístupu k informacím) účelu žádosti o informace.

23. Jen pro úplnost (tato skutečnost nebyla v řízení sporná) soud dodává, že veřejné vysoké školy jsou povinnými subjekty ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č. j. 8 A

117/2012-79, a rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 66/2015-33). Povinným subjektem je přitom vysoká škola jako celek, neboť pouze ta má právní subjektivitu a pouze jí jako celku zákon o svobodném přístupu k informacím svěřuje povinnost vyřizovat žádosti o informace (srov. usnesení NSS ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4 As 268/2018-18, a rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015-39).

24. Soud následně přistoupil k vypořádání žalobních námitek. Nejprve žalobkyně namítá, že žalovaný v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím při svém rozhodování zohlednil její osobu a její motiv pro podání žádosti. Jak soud zjistil z napadeného rozhodnutí, skutečně tato kritéria zohlednil. Ve všech vyjádřeních, která žalovaný v tomto řízení učinil, pak tuto argumentaci dále rozvíjel. Zabýval se otázkou, zda u něj žalobkyně jakožto odborová organizace působí legitimně a zda nemá jiné možnosti, jak požadované informace získat, než je postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále prezentoval své představy o tom, jak by měla ideální odborová organizace v dialogu se zaměstnavatelem postupovat, a obsáhle spekuloval o motivech, které žalobkyni k podání žádosti o informace vedly a jež následně zhodnotil jako nečisté a představující zneužití práva. Soud musí dát částečně za pravdu žalobkyni, že zohlednění některých z vyjmenovaných kritérií nemá oporu v zákoně o svobodném přístupu k informacím, interpretovaném ve světle nálezů sp. zn. IV. ÚS 1378/16.
25. Podle § 3 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je žadatelem každá fyzická či právnická osoba, která žádá o informaci. Jedinou další povinnost, kterou musí žadatel při žádosti o poskytnutí informace splnit, je uvedení svých identifikačních údajů ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon o svobodném přístupu k informacím však nedává povinnému subjektu žádný prostor pro úvahu, zda si žadatel s ohledem na svou povahu nebo pohnutky poskytnutí informace „zaslouží“. Důvody, pro které lze poskytnutí informace odepřít, vyplývají vždy z povahy požadované informace, nejde-li ovšem o případ zneužití práva, který – jak dovodila judikatura správních soudů – může ve specifických případech představovat svébytný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Z hlediska posouzení žádosti o informace je ve světle výše představeného testu proporcionality aplikovaného Ústavním soudem a posléze též Nejvyšším správním soudem významné, jaké postavení ve společnosti žadatel zaujímá. Informace o platu zaměstnanců povinného subjektu lze poskytnout pouze žadateli, jenž plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. společenského hlídačského psa. Z tohoto hlediska jistě může být významné, pokud by žalobkyně byla odborovou organizací působící u povinného subjektu (§ 286 odst. 3 zákoníku práce). Úkolem odborových organizací je dle § 321 zákoníku práce dbát o dodržování zákoníku práce, zákona o zaměstnanosti, právních předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a ostatních pracovněprávních předpisů, mezi něž náleží též předpisy o odměňování zaměstnanců. V prvostupňovém rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ani v napadeném rozhodnutí ovšem povinný subjekt neučinil žádný závěr o tom, zda žalobkyně je odborovou organizací působící u povinného subjektu či nikoliv, natož aby tuto skutečnost zapojil do provedeného testu proporcionality. Jakkoliv tedy může být skutečnost, zda je žalobkyně odborovou organizací působící u povinného subjektu relevantní, nebyla tato skutečnost v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, zohledněna v tom kroku posuzování oprávněnosti žádosti o poskytnutí informace, v němž ji bylo třeba vzít v potaz. Povinný subjekt se o této skutečnosti zmínil pouze v souvislosti s možným zneužitím práva na informace, neboť dle jeho názoru byla

žalobkyně založena pouze za účelem ochrany soukromých zájmů dvou jejích známých členů, kteří se ocitli v pracovněprávním sporu s povinným subjektem.

26. Soud musí podotknout, že obsáhlou argumentaci ve vztahu ke zneužití práva žalobkyní počal žalovaný rozvíjet až v průběhu soudního řízení; v napadeném rozhodnutí zneužití práva spatřoval pouze v tom, že žádost o informace má za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž odměnách má být informováno. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 konstatoval, že žádost o poskytnutí informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků lze právě z tohoto důvodu odmítnout, a to například má-li podaná žádost za cíl je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod. (viz bod 91 citovaného rozsudku). V tomto rozsahu lze mít závěry rozsudku rozšířeného senátu za stále platné (tj. nebyly překonány nálezem Ústavního soudu). Žalovaný však v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné důvody, které jej vedly k závěru, že žádost žalobkyně má šikanózní cíl. Závěr o šikanózní povaze podané žádosti je tak v podstatě nepřezkoumatelný, neboť pro jeho posouzení je podstatné to, co je obsaženo v napadeném rozhodnutí, nikoli to, co žalovaný následně tvrdí ve svých vyjádřeních učiněných v průběhu soudního řízení. Žalovaný dovozuje zneužití práva na informace z toho, že samotný vznik žalobkyně jakožto odborové organizace, jejímž faktickým posláním je ochrana práv dvou bývalých zaměstnanců povinného subjektu, je zneužitím svobody spolčovat se k ochraně práv zaměstnanců. Je nicméně třeba odlišovat případné zneužití práva při vzniku žalobkyně a případné zneužití práva při podání žádosti o informace. Ze skutečnosti, že žalobkyně by mohla některé informace získat v rámci sociálního dialogu vedeného s povinným subjektem, nelze dovozovat, že by podání žádosti o poskytnutí těchto informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím bylo zneužitím práva. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádnou úvahu, z níž by plynul přesvědčivý závěr, že žalobkyně zneužívá právo na informace, tedy že žádá poskytnout informace za účelem, jenž je nekompatibilní s právem na informace. Soud má naopak za to, že zájem odborové organizace o odměňování zaměstnanců je legitimní, neboť to spadá do předmětu její činnosti, a to i kdyby motivem žádosti byl výlučně sobecký zájem dvou bývalých zaměstnanců povinného subjektu nebo kdyby byla žádost podána za účelem prezentace názoru o nepřiměřenosti či nespravedlnosti při odměňování. Účelem poskytnutí informací by totiž v takovém případě bylo rozproudění diskuze o systému odměňování a „zaslouženosti“ jednotlivých složek mzdy, resp. ochrana vlastních zájmů vybraných zaměstnanců povinného subjektu, což obecně ani v jednom případě není cíl nekompatibilní s právem na informace. Vyvolání diskuze, byť vedené kritickou formou, nelze považovat za difamaci, snahu vydírat či ublížit. To, že žalobkyně (resp. její známí členové) mají s povinným subjektem spory v oblasti pracovněprávních vztahů, není důvodem pro odmítnutí žádosti ani nejde o důkaz šikanózního účelu žádosti o poskytnutí informace.
27. K úvaze povinného subjektu o tom, zda by žalobkyni byly požadované informace k dispozici užitím jiného právního prostředku (na základě plnění závazků plynoucích z kolektivní smlouvy), soud uvádí, že postup dle zákona o svobodném přístupu k informacím je vyloučen tehdy, jestliže jiný právní předpis upravuje zvláštní postup při poskytování určitých informací (§ 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím; typicky zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve vztahu k nahlížení do spisu apod.). Pokud by informace požadované žalobkyní jí mohly (a měly) být zpřístupněny na základě závazku plynoucího z kolektivní smlouvy, neznamená to, že by žalobkyně nemohla o tyto informace usilovat

v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť kolektivní smlouva, zákon č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, ani zákoník práce nejsou právním předpisem, který by bylo možné podřadit pod § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. K tomu soud poukazuje na to, že podle kolektivní smlouvy, která je součástí předloženého správního spisu, seznámí vedoucí pracoviště s informacemi o výši osobních příplatků a ročních odměn kolektiv pracoviště, a to jednou za rok. Tyto informace jsou tedy poskytovány za období celého kalendářního roku, nikoliv pouze za období měsíce ledna 2016, jak žádala žalobkyně, a jsou sděleny pouze zaměstnancům daných pracovišť, nikoliv žalobkyni (tu je třeba považovat za subjekt odlišný od svých členů – zaměstnanců povinného subjektu). Postupem předvídaným kolektivní smlouvou by tak žalobkyně nezískala požadované informace. Již vůbec by pak nebyla seznámena s informací o výši mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi fakulty.

28. Soud uzavírá, že pohnutky žalobkyně pro podání žádosti o poskytnutí informace nejsou s ohledem na výše uvedené relevantní pro výsledek žádosti, neboť žalovaný nijak argumentačně nepodložil svůj závěr o její šikanózní povaze. Osoba žalobkyně by bývala byla relevantní pro provedení testu proporcionality zásahu do práva na soukromý život a ochranu osobních údajů, ovšem v tomto ohledu je rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobní bod je tedy důvodný. S ohledem na tento závěr soud neprovedl důkazy navržené žalovaným, tedy korespondenci členů žalobkyně s fakultou, výpovědi docentu D. a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6, kterým byl schválen soudní smír, protože pro předmět tohoto řízení jsou napjaté vztahy členů žalobkyně s povinným subjektem bez významu.
29. Dále se soud zabýval námitkou, že argumentace žalovaného, proč zamítl odvolání žalobkyně k části 1) žádosti, je nezákonná. Soud připomíná, že v této části své žádosti se žalobkyně domáhala informace o odměnách poskytnutých členům dvou konkrétních kateder fakulty (zaměstnancům povinného subjektu) za měsíc leden roku 2016, a to v neindividualizované, statistické podobě (celkový objem vyplacených prostředků na požadované složky mzdy, průměrná výše, medián, minimální výše). Žalovaný tuto informaci poskytnout odmítl s odůvodněním, že své zaměstnance s těmito informacemi seznamuje pololetně formou jejich rozeslání vedoucím jednotlivých pracovišť, přičemž tyto informace za měsíc leden teprve zveřejněny budou a ostatně tyto informace ani povinný subjekt nemá v požadované struktuře.
30. Soud se ztotožňuje s žalobkyní, že argumentace žalovaného je nezákonná. V první řadě žalovaný nepřipadně zaměňuje osobu žalobkyně, která je v posuzované věci žadatelkou o informace, s osobami některých jejích členů, kteří jsou (případně byli) zaměstnanci žalobkyně. Žalobkyni jako právnické osobě svědčí právo na informace samostatně a povinnosti řádně vyřídit její žádost se nelze vyhnout s odkazem na to, že se požadovaná informace dostane k jiným osobám, které s ní jsou určitým způsobem spojeny (a nadto jinou cestou), a s výraznou časovou prodlevou. Stejně tak jako důvod pro odmítnutí žádosti nemůže obstát skutečnost, že povinný subjekt tyto informace hodlá někdy v budoucnu v nějaké formě zveřejnit. Jednak tento postup nemá oporu v zákoně o svobodném přístupu k informacím (povinnosti poskytnout informaci by se povinný subjekt v souladu s § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím mohl vyhnout jediné tehdy, pokud by tato informace *již byla zveřejněna*, což se v posuzovaném případě nestalo), jednak ze samotné konstrukce postupu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace plyne, že cílem je, aby žadatel požadované informace získal co nejdříve (srov. např. oproti

správnímú řádu výrazně zkrácené lhůty pro jednotlivé úkony povinného subjektu i žadatele). Poskytování informací s výrazným zpožděním by mohlo zcela narušit hlavní smysl práva na informace, kterým je kontrola činnosti veřejné správy a veřejných institucí (povinných subjektů) ze strany veřejnosti. Povinný subjekt je proto povinen informace poskytnout na žádost v zákonem stanovených lhůtách, tedy v době, kdy tyto informace žadatel potřebuje (resp. požaduje), nikoli v době, kdy jejich zveřejnění – ať logisticky či jinak – vyhovuje povinnému subjektu. Jde-li o poslední argument žalovaného, že těmito informacemi sice disponuje, avšak nikoli v požadované struktuře, a tudíž by je musel převádět do této formy čistě pro účely žádosti, ani ten neobstojí. Jak na to správně poukázala žalobkyně, povinný subjekt musí poskytnout informaci v požadované struktuře (§ 4 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), přičemž pro tyto případy stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím zvláštní postup. Brání-li povinnému subjektu v poskytnutí informace v požadované struktuře nedostatek času, může v souladu s § 14 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím lhůtu pro poskytnutí informace prodloužit. Vyžádá-li si zpracování informace náklady na straně povinného subjektu, může postupem podle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím podmínit poskytnutí informace uhrazením těchto nákladů žadatelem. Povinný subjekt však není oprávněn poskytnutí informace odmítnout pouze z důvodu, že ji nemá v požadované formě a musel by ji do ní za vynaložení určitých (finančních či časových) nákladů převést (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67).

31. Rovněž je třeba odmítnout názor žalovaného, že převedení existujících informací v dispozici povinného subjektu do formy požadované žalobkyní by představovalo vytvoření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jedná se o informace o mzdách a odměnách zaměstnanců fakulty za měsíc leden roku 2016, v době podání žádosti (v březnu téhož roku) musely být vyplaceny. Nejde tedy v žádném případě o informace, které by musely být za účelem vyhovění žádosti nově vytvořeny; musí být pouze zpracovány do formy požadované žalobkyní, k čemuž se soud již vyjádřil výše (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 141/2011-67).
32. Soud tedy uzavírá, že žádný z důvodů, o které správní orgány opřely odepření poskytnutí informace v části 1) žádosti, nemá oporu v zákoně. Žalobní bod je důvodný.
33. Dále se soud zabýval výhradami žalobkyně ve vztahu k argumentaci žalovaného týkající se zamítnutí odvolání proti odepření poskytnutí informace požadované částí 2) žádosti. Soud opět připomíná, že žalobkyně požadovala informace o celkové výši mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi fakulty za kalendářní rok 2015. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že v první řadě je otázka zveřejňování informací o platech ve veřejné sféře nejednoznačná. Zveřejnění výše mezd a odměn by představovalo zásah do soukromí obou funkcionářů, kteří ke zveřejnění nedali souhlas; nad tím nemůže převážet právo na informace, tím spíše pokud žalovaný s veřejnými prostředky nakládá hospodárně. Jde také o interní informaci povinného subjektu a její zveřejnění by mohlo mít za následek zhoršení vztahů na pracovišti.
34. V této souvislosti je třeba zmínit, že žalobní argumentace se opírá o právní názor vyjádřený v rozsudku rozšířeného senátu, jemuž se povinný subjekt při rozhodování o žádosti o poskytnutí informací nepodrobil, nýbrž na základě provedení testu proporcionality dospěl k závěru, že právo na soukromý život a ochranu osobních údajů převažuje nad právem na informace. Je na místě připomenout, že tento právní názor byl překonán judikaturou Ústavního soudu, která dovodila, že test proporcionality poskytnutí

informace o výši platu je třeba provést v každém jednotlivém případě, a za tím účelem vymezila test, jenž sestává ze 4 kroků. Jakkoliv nálezy Ústavního soudu byly vydány až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, je třeba právní názor Ústavního soudu vztáhnout i na nyní posuzovanou věc (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-56).

35. Žalobkyně žalobou zpochybňuje závěr žalovaného, že v daném případě bylo zapotřebí provést test proporcionality a uvážit, zda by poskytnutí požadovaných informací nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého života a práva na ochranu osobních údajů osob, jimž byly příjmy z veřejných prostředků vyplaceny. V tomto ohledu není žalobní bod důvodný, neboť Ústavní soud zaujal právní názor odlišný od rozsudku rozšířeného senátu a dospěl k závěru, že test proporcionality je třeba provést vždy. Žalobce nicméně současně poukazoval na to, že požadoval poskytnout informace o výši mzdových prostředků vyplacených osobám, které řídí fakultu, čítaje v tom zejména manažerské řízení jim podřízených dalších zaměstnanců. Zdůraznil, že účelem žádosti o poskytnutí informace je rozptýlení pochybností o hospodárném vynakládání mzdových prostředků, což považuje za důležité též v rámci své působnosti odborové organizace. Zmínil rovněž význam kontrolní funkce poskytnutí požadovaných informací pro rozptýlení jakýchkoliv pochybností, což napadené rozhodnutí popírá. Je tedy zřejmé, že žalobkyně v žalobě zpochybnila (byť to tak výslovně nepojmenovala) správnost výstupu testu proporcionality. Soud se proto zabýval též tím, zda žalovaný postupoval správně při provádění testu proporcionality, tedy zda dospěl ke správnému závěru (v této souvislosti je třeba korigovat domněnku žalovaného, a to tak, že povinnost provést test proporcionality není výkonem správního uvážení, tudíž podléhá plnému soudnímu přezkumu). Již nyní soud předesílá, že v návaznosti na právní názor Ústavního soudu shledal, že žalovaný nevzal do úvahy všechny relevantní skutečnosti, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu soud přihlédl i bez námítky žalobce, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost soudu brání v posouzení řádně uplatněného žalobního bodu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84).
36. Z žádosti o poskytnutí informace i odvolání plyne, že žalobkyně v nich sdělila, jaký zájem sleduje tím, že se domáhá poskytnutí požadovaných informací. Zájem spočívá v kontrole hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků na mzdové ohodnocení děkana a tajemníka fakulty.
37. Z prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí plyne, že děkan i žalovaný provedli test proporcionality, v jehož rámci vážili, zda lze právo na poskytnutí informací upřednostnit před právem na soukromý život a ochranu osobních údajů. Oba shodně dospěli k závěru, že ochranu osobních údajů zaměstnanců povinného subjektu nemůže prolomit ani údajný zájem veřejnosti na veřejné kontrole činnosti povinného subjektu týkající se vynakládání veřejných prostředků. Taková kontrola je žádoucí, ovšem nikoliv v případech, kdy by mohla ohrozit soukromí konkrétních osob, u nichž nelze vyloučit, že by publicita ohledně jejich profesionálních příjmů měla záporné dopady na jejich život. Zásah do soukromoprávní sféry zaměstnanců povinného subjektu by byl natolik závažný, že by jej nebylo možné ospravedlnit nadřazeností práva na informace. Zveřejnění výše mzdy, která je zpravidla jediným běžným zdrojem příjmů dané osoby, by vedlo k podání podrobného obrazu o finanční situaci zaměstnance. Zveřejnění informace o výši mzdy by mohlo rozvrátit vztahy na pracovišti. Informace o ne hospodárnosti vynakládání veřejných

prostředků jsou lživé, žádné pochybnosti neexistují. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil též pochybnosti o čistotě úmyslů žalobkyně.

38. Soud k tomu uvádí, že jakkoliv z prvostupňového i napadeného rozhodnutí plyne, že jsou založena na provedení testu proporcionality s ohledem na skutečnosti posuzovaného případu, ve skutečnosti takový test vycházející z okolností dané věci proveden nebyl a rozhodnutí jsou toliko výrazem právního názoru žalovaného, že právo na poskytnutí informace o výši mzdy poskytnuté zaměstnancům povinného subjektu z veřejných prostředků musí ustoupit právu na soukromý život a ochranu osobních údajů. To zřetelně plyne ze závěru povinného subjektu, že zájem na kontrole hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků musí ustoupit vždy, když by byla narušena ochrana osobních údajů. Žalovaný do testu proporcionality nezahrnul žádné údaje týkající se významu funkce děkana a tajemníka fakulty, opomenul, že nejde o běžné „řadové“ zaměstnance, nýbrž o zaměstnance s významnými oprávněními a odpovědností za hospodaření s příjmy a majetkem fakulty. V prvostupňovém rozhodnutí i napadeném rozhodnutí je sice zmíněno, že žalobce hodlá prostřednictvím žádosti o informace vykonat kontrolu hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky, ovšem není jakkoliv hodnoceno, zda jde o činnost ve veřejném zájmu a jak intenzivní tento zájem je. S tím souvisí otázka, zda účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Žalovaný se omezil na konstatování, že veřejné prostředky jsou vynakládány na mzdy hospodárně, tudíž není třeba žádné externí kontroly. Takové hodnocení ovšem žalovanému nepřísluší. Z ničeho neplyne, že by informace měla být poskytnuta pouze v případě, kdy je s veřejnými prostředky nakládáno nevhodně. Hodnocení hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků je subjektivní a náleží jej provést žadateli o informace (poté, co mu jsou informace poskytnuty), nikoliv povinnému subjektu. V neposlední řadě se pak žalovaný ani děkan nezabývali tím, zda je žalobkyně subjektem povolaným k výkonu dozoru či kontroly ze strany veřejnosti, tedy zda jde o tzv. společenského hlídačského psa. V tomto ohledu již soud výše zmínil, že pro posouzení této otázky může být významné, zda je žalobkyně odborovou organizací působící u povinného subjektu (či jeho součástí). Tím se však ani jedno z rozhodnutí nezabývá, veškerá argumentace vztahující se k této otázce je rozvíjena až ve vyjádřeních žalovaného k žalobě.
39. Soud tedy uzavírá, že ve vztahu k prvnímu z důvodů, na nichž je postaveno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace o výši mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný při provádění testu proporcionality nevzal do úvahy všechny skutečnosti relevantní z hlediska čtyřkrokového testu vymezeného Ústavním soudem.
40. Soud se neztotožňuje ani s dalším důvodem pro odmítnutí informace formulovaným žalovaným, tedy že se jedná o interní informaci povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle citovaného ustanovení může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jedná se tedy o informace, které se vztahují výlučně „dovnitř“ povinného subjektu, tedy slouží čistě pro účely jeho vnitřního fungování. Na zveřejnění takových informací neexistuje žádný veřejný zájem, a tudíž ani právo, které by mělo být chráněno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nerozvedl úvahu, proč se domnívá, že je toto ustanovení na věc aplikovatelné. Soud však musí uzavřít, že výše platů zaměstnanců placených z veřejných prostředků nemá povahu

ani vnitřního pokynu, ani personálního předpisu, nýbrž spadá pod režim § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Za interní informaci je označit nelze.

41. Konečně žalobkyně namítá, že povinný subjekt nedodržel patnáctidenní lhůtu pro vydání rozhodnutí, neboť mezi doručením žádosti povinnému subjektu dne 11. 3. 2016 a vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 6. 5. 2016 uplynuly téměř dva měsíce. Ani odvolání doručené povinnému subjektu dne 26. 5. 2016, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím datovaným dne 17. 6. 2016 (vypraveným však až dne 23. 6. 2016), nebylo vyřízeno ve lhůtě stanovené § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud zde s žalobkyní souhlasí, že lhůta pro poskytnutí, informace, resp. vydání rozhodnutí o jejím odmítnutí stanovená § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím byla překročena. Samo překročení lhůty pro vydání správního rozhodnutí je vadou řízení, nejedná se však o vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí, v jejímž důsledku by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, protože nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Žalobní bod je nedůvodný.
42. Protože soud shledal žalobní body důvodnými, zrušil napadené rozhodnutí dílem pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., dílem pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jelikož týmiž vadami trpí i prvostupňové rozhodnutí, přičemž tyto vady by žalovaný sotva mohl napravit (zejména by z povahy věci nemohl žalobkyni poskytnout informaci, již disponuje toliko povinný subjekt), zrušil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí prvostupňové.
43. Soud dále zkoumal, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti, jak mu to ukládá § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
44. Pokud jde o první část žádosti o informace týkající se statistického přehledu výše osobního příplatku a odměny vyplacených za měsíc leden 2016 členům katedry biomedicínské techniky a katedry přírodovědných oborů FBMI, soud neshledal žádný důvod, pro nějž by měla být žádost o poskytnutí informací v tomto rozsahu odmítnuta. Žalovaný ve svých písemných podáních učiněných v soudním řízení tvrdil, že i poskytnutí těchto informací by představovalo zásah do soukromého života a porušení ochrany osobních údajů (v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí byla tato argumentace vztažena toliko k druhé části žádosti o poskytnutí informace). Vzhledem k tomu, že informace o výši odměny a osobního příplatku zaměstnanců zařazených do výše uvedených kateder je žádána pouze v podobě generalizovaného statistického přehledu (celkový součet mzdových prostředků, průměrná výše, medián, minimální výše), jde o tzv. anonymizované údaje ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, jejichž poskytnutí nemůže zasáhnout do práva na soukromý život a práva na ochranu osobních údajů zaměstnanců zařazených do těchto kateder. Tyto statistické údaje nevypovídají nic o tom, jaký osobní příspěvek či odměnu obdržel konkrétní zaměstnanec. Ostatně povinný subjekt se sám v kolektivní smlouvě zavázal k tomu, že informace v této struktuře bude dostupná zaměstnancům povinného subjektu a bude šířena prostřednictvím vedoucích pracovníků kateder a jiných pracovišť. Soud tedy přikázal povinnému subjektu, tj. ČVUT, aby žalobkyni poskytl informace v rozsahu výroku II. tohoto rozsudku. Lhůtu pro splnění této povinnosti stanovil s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle

kterého povinný subjekt poskytne informaci v souladu se žádostí nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Soud zdůrazňuje, že v dalším řízení již povinný subjekt nebude v rozsahu výroku II. tohoto rozsudku zkoumat, zda zde jsou či nejsou důvody pro odepření informace, neboť tyto důvody již soud posoudil a jejich existenci neshledal. Rovněž v dalším řízení povinný subjekt nemůže po žalobkyni požadovat hrazení nákladů za poskytnutí informace ve smyslu § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, ani využít institutu prodloužení lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 7 téhož zákona, neboť využití obou těchto institutů je časově limitováno, přičemž lhůty se počítají od podání žádosti a jsou propadné. Povinný subjekt tedy možnost jejich využití již zmeškal. Jinými slovy, povinný subjekt v dalším řízení pouze poskytne informace v rozsahu a ve lhůtě stanovené výrokem II. tohoto rozsudku.

45. Pokud jde o druhou část žádosti o informace týkající se výše mzdových prostředků vyplacených za kalendářní rok 2015 děkanovi a tajemníkovi fakulty, dospěl soud k závěru, že prozatím není namístě postupovat dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, přichází tento postup v úvahu až tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (shodně viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 As 292/2016-67). V daném případě však dospěl soud k závěru, že při provádění testu proporcionality žalovaný nezohlednil všechny relevantní skutečnosti týkající se osoby žadatele a jeho činnosti, intenzitu zájmu na poskytnutí informací a významu osob, jichž se požadované osobní údaje týkají (děkana a tajemníka fakulty). Výjimku by představovala situace, kdy by docházelo k svévolnému vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu, že v daném případě jde o první rozhodnutí o žádosti žalobkyně, nelze dospět k závěru, že by vydání nepřezkoumatelného správního rozhodnutí bylo svévolné. Ostatně bylo vydáno v době, kdy judikatura rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vůbec nepožadovala provedení testu proporcionality v konkrétní věci, a dříve, než Ústavní soud vymezil čtyřkrokový test proporcionality. Soud tedy v tomto rozsahu nepostupoval dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a omezil se pouze na zrušení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí s tím, že současně vyslovil na základě § 78 odst. 4 s. ř. s., že se věc vrací v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení.
46. Soud neprovedl důkazy navržené žalovaným. Jak soud uvedl v bodě 28 tohoto rozsudku, korespondence mezi povinným subjektem a žalobkyní, resp. mezi zaměstnanci povinného subjektu a povinným subjektem či žalobkyní, nemá žádnou souvislost s předmětem řízení o poskytnutí informace, stejně jako výpovědi z pracovního poměru člena žalobkyně či usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 o následném uzavření smíru s tímto členem žalobkyně. Existence sporů žalobkyně (resp. některých jejích členů) s povinným subjektem vyplývající z její činnosti jakožto odborové organizace nejsou relevantní skutečností pro výsledek řízení o poskytnutí informace. Soud neprovedl ani důkazy navržené žalobkyní, neboť jsou součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Pro předloženou korespondenci mezi žalobkyní a povinným subjektem platí totéž, co soud uvedl ve vztahu k důkazům navrženým žalovaným – pro předmět tohoto řízení je korespondence ilustrující napjaté vztahy mezi žalobkyní a povinným subjektem bez významu.

47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Naproti tomu žalobkyně měla ve věci plný úspěch a náhrada nákladů řízení jí náleží. Tyto náklady soud vyčíslil na 3 000 Kč představující soudní poplatek zaplacený žalobkyní spolu s podáním žaloby. Právo na náhradu odměny za zastupování žalobkyně nemá, protože její zástupkyně nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu